

ת"פ 30787/07/15 - מדינת ישראל, באמצעות משטרת ישראל - שלוחת תביעות יהודה שי נגד ד.מ.פ.

בית משפט השלום בירושלים
ת"פ 30787-07-15 מדינת ישראל נ' פ'

בפני
בעניין: כבוד השופט אילן סלע
מדינת ישראל באמצעות משטרת ישראל - שלוחת תביעות המאשימה
יהודה שי,
ע"י עו"ד אבי בוזו
נגד
ד.מ.פ.
הנאשם
ע"י ב"כ עו"ד ורד בירגר

גזר דין

כתב האישום

1. הנאשם הורשע על פי הודאתו בעבירה של תקיפת בן זוג עבירה לפי סעיף 382(ב) לחוק העונשין, התשל"ז-1977.

2. לפי המתואר בכתב האישום, ביום 13.07.15 בשעת לילה, נכנס הנאשם לדירה והחל לצעוק על אשתו באותה תקופה (להלן: "המתלוננת"). המתלוננת אשר חשדה כי הנאשם שמה אלוהים לא ענתה לפנייתו ועמדה בדלת הכניסה לבית. בתגובה, זרק הנאשם נעל שפגעה בראשה של המתלוננת. המתלוננת ברחה אל דירת השכנים. לאחר מספר דקות פנה הנאשם אל אחיינה של המתלוננת - אשר שהה בדירה לאחר שהוזמן אליה על ידי המתלוננת בשל חששה מהנאשם - וביקש ממנו שיקרא למתלוננת. המתלוננת שבה לדירה והתיישבה בסלון. אז, החל הנאשם לצעוק על המתלוננת, תפס אותה בצווארה באמצעות ידיו והחל לחנוק אותה. האחיינית תפס את הנאשם ושחרר את ידו של הנאשם מצווארה של המתלוננת.

תסקירי שירות המבחן

3. נתבקש והוגש תסקיר שירות מבחן ממנו נלמד אודות נסיבות חייו של הנאשם. בין היתר עלה כי הנאשם עלה מהודו עם אמו ושלוש אחיותיו לפני כ-15 שנה לאחר תהליך גיור. הוא עבר משבר קליטה והתגורר תקופה מסוימת בפנימייה. לאחר מכן שב לבית אמו באזור, משם פונה במסגרת ההתנתקות. הוא שירת שירות צבאי עד שהתחתן

ושוחרר שחרור מוקדם. לו ולמתלוננת נולדו 5 ילדים.

4. בעבר, הורשע הנאשם בעבירה של אלימות ואיומים כלפי המתלוננת ונדון ל-150 שעות של"צ וצו מבחן (ת"פ 49991-11-10 ות"פ 19203-11-12). במסגרת זו הוא טופל בבעיית ההתמכרות לאלכוהול ממנה סבל, אך הדבר לא הועיל לטווח ארוך. ניסיון לשלבו בקבוצה טיפולית לא צלח. במסגרת הליך זה, לאחר ששהה במעצר תקופה לא קצרה הוא ביטא רצון להשתלב בטיפול גמילה כדי להימנע משתייה ולשקם את יחסיו עם המתלוננת. ואכן, מיום 17.02.16 הוא טופל בקהילת רטורנו. ביום 17.09.16 סיים את הטיפול בקהילה ועבר לטיפול בהוסטל המיועד לבוגרי הקהילה והשתלב בעבודה באזור. בתסקיר הראשון שהוגש ציינה קצינת המבחן את התרשמותה כי הנאשם מביע רצון לערוך שינוי בחייו כאבא וכבן זוג, אך הוא מתקשה לקחת אחריות להבנת מאפייני התנהגותו, השלכות מעשיו עליו ועל הסביבה, ורכישת כלים אדפטיביים להתנהלותו. בשולי התסקיר ביקשה קצינת המבחן ארכה לבחינת אפשרות טיפולית. בהמשך הוגש תסקיר משלים בו ציינה כי הנאשם ממשיך לקבל טיפול אצל עו"ס ביחידה להתמכרויות במועצה המקומית בה הוא מתגורר, להערכתה הגירושין המתוכננים יפחיתו את הסיכון לאלימות מצד הנאשם כלפי המתלוננת. לכן הומלץ על השתתפות עונש מאסר קצר לריצוי בעבודות שירות לצד עונש מותנה צופה פני עתיד. משהתברר כי לא ניתנה הדעת על קיומו של מאסר על תנאי בר הפעלה שאינו מאפשר להשית את העונש המוצע, הוגש תסקיר נוסף, ובו ציינה קצינת המבחן, כי נוכח העובדה, שבינתיים, הנאשם והמתלוננת התגרשו בהסכמה הדדית, בני הזוג השלימו עם הפרידה למרות הקשיים, כמו גם העובדה שאינו שותה, ויחסי הנאשם למתלוננת ענייניים, אינו מבטא תוקפנות כלפיה ומסייע בטיפול בילדים; ונוכח העובדה כי הוא נמצא בקשר טיפולי עם עו"ס הלשכה סביב השימוש באלכוהול, ונוכח הזמן שחלף מביצוע העבירה והעדר תיקים נוספים, וכי להערכתה עונש מאסר עלול להוות גורם מדרדר בנוגע למצבו ההתמכרותי, לכן היא ממליצה על הארכת התנאי לצד השתתפות של"צ בהיקף של 120 שעות וצו מבחן.

טיעוני ב"כ הצדדים

5. בטיעוניו לעונש עמד ב"כ המאשימה על הערכים המוגנים שנפגעו ממעשי הנאשם, ואת החומרה הנלווית למעשי הנאשם במקרה זה, בו מדובר באלימות ממושכת ובאלימות שנעשתה בנוכחות אחר שרק בהתערבותו חדל הנאשם מחניקת המתלוננת. מתחם העונש ההולם במקרה זה נע ממספר חודשי מאסר לריצוי בפועל ועד ל-18 חודשי מאסר. הוא ציין כי הנאשם הורשע בעבר בשל תקיפת המתלוננת במקרה בו נהג כלפי המתלוננת באופן דומה לדרך בה נהג כלפיה במקרה זה. בית המשפט בהליך הקודם (כב' השופטת חנה לומפ) נתן משקל רב להליך השיקום והלך כברת דרך ארוכה לקראת הנאשם כשהשית עליו עונש של 150 שעות של"צ בלבד, לצד עונש מאסר מותנה לתקופה של 8 חודשים. אולם חרף האמון שניתן בנאשם, הוא שב על מעשיו באופן דומה. שוב ניתן בו אמון והוא נשלח לקהילה טיפולית אך הוא בחר לעזוב אפיק טיפולי זה בטרם סיים את הטיפול. בשלב זה, עדיין קיים סיכון גבוה לצריכת אלכוהול. על כן לדבריו יש להשית על הנאשם עונש מאסר של 6 חודשים בנוסף להפעלת התנאי של 8 חודשים שהושת עליו בהליך הקודם, ולצד זאת מאסר על תנאי, קנס ופיצוי למתלוננת. לדבריו, לאור האמור, אין זה המקום המתאים להארכת התנאי.

6. מנגד טענה ב"כ הנאשם כי מעשיו של הנאשם עומדים ברף התחתון של מעשי אלימות. מדובר בהשלכת נעל ובפעולה שהמאשימה כינתה אותה "החל לחנוק". שתי הפעולות לא גרמו נזק ולא הותירו סימני חבלה. מתחם העונש ההולם בנסיבות אלו נע בין מאסר על תנאי למספר נמוך מאוד של חודשי מאסר בפועל. היא ציינה כי הנאשם ישב

במעצר במסגרת הליך זה מיום 13.07.15 עד יום 17.02.16, שבעה חודשים ושמונה ימים. רק לאחר מכן הוא השתחרר לקהילת רטורנו. באותה עת, הנאשם יכול היה לעמוד על סיום ההליך והיה מושת עליו עונש החופף את תקופת מעצרו. הנאשם לא בחר בדרך זו אלא בדרך טיפולית על מנת לפתור את בעיית ההתמכרות שלו. הוא סיים את כל שלב הטיפול בקהילה ואכן עד היום לא הייתה לו נפילה. כיום לנאשם בת זוג אחרת הנמצאת בהריון ואין כל דיווח על בעיות אלכוהול או אלימות. לדבריה, נסיבות אלו מלמדות כי הנאשם אכן בחר בדרך חדשה וכי הוא השתקם. ב"כ הנאשם הוסיפה כי למעשה, האינטרס של הנאשם הוא לא להאריך את התנאי וזאת נוכח התקופה הארוכה שהוא היה במעצר, ואולם הוא מעוניין שבית המשפט יאמץ את המלצת שירות המבחן ויאריך את תקופת התנאי, חרף העובדה שבנסיבות כאלו, המאסר על התנאי שהושת עליו בהליך הקודם, ימשיך לעמוד כנגדו ובמידה והוא יעבור עבירה נוספת הוא יצטרך לרצות את מלוא התקופה.

7. הנאשם הביע צער וחרטה על מעשיו וציין כי עבר הליך טיפולי ועשה שימוש בכלים שרכש. הוא ביקש שתינתן לו הזדמנות לפתוח דף חדש עם בת זוגו החדשה.

דין והכרעה

8. עבירת התקיפה נועדה להגן על שלמות גופו של האדם, בטחונו ושלווה. במקרה זה מדובר בפגיעה חמורה יותר שכן מדובר במעשים שנהג הנאשם כלפי בת זוגו. לפגיעה של בעל באשתו חומרה יתירה שכן מדובר בפגיעה באדם בתוך ביתו, במקום שאמור לספק לו את ההגנה הגדולה ביותר, וממי שקרוב אליו ביותר. תחת הציפייה הטבעית כי בתוך משפחה ישררו יחסי אהבה, הרמוניה, וכבוד הדדי, מוצא את עצמו בן הזוג עומד אל מול מעשי אלימות ממי שאמור להגן עליו. מדובר במעשים העומדים בניגוד לחובה הבסיסית הבאה לידי ביטוי בדברי חכמים (**תלמוד בבלי**, בבא מציעא, דף נט, עמוד א): אמר ר' חלבו: לעולם יהא אדם זהיר בכבוד אשתו, שאין ברכה מצויה בתוך ביתו של אדם אלא בשביל אשתו... וכדברי הרמב"ם (**משנה תורה**, הלכות אישות, פרק ט"ו, י"ט): "וכן צו חכמים שיהא אדם מכבד את אשתו יותר מגופו ואוהבה כגופו, ואם יש לו ממון מרבה בטובתה כפי ממונו... ויהא דיבורו עמה בנחת ולא יהא עצב ולא רגז" (ראו: ע"פ 2157/92 **פדידה נ' מדינת ישראל**, פ"ד מז(1) 81 (1993); רע"פ 1293/08 **קורניק נ' מדינת ישראל** (פורסם בנבו, 25.06.08); רע"פ 8279/08 **חיג'אזי נ' מדינת ישראל** (פורסם בנבו, 5.10.08)). לחומרת העבירות של אלימות במשפחה יש להוסיף את הקושי בגילויין, שכן הן מבוצעות על פי רוב בחדרי חדרים, כך שהעבירה בדרך כלל לא תתגלה מבלי שתוגש תלונה על ידי הקורבן. במקרה זה, בקלות אפשר היה ותוצאות מעשי הנאשם היו קשים יותר, אם מפגיעת הנעל, וודאי ממעשה החניקה, שהופסק רק בהתערבות אחר.

9. בשים לב לערכים המוגנים לעקרון ההלימה ולפסיקת בתי המשפט בנסיבות דומות, מתחם העונש ההולם במקרה זה, נע בין של"צ נרחב, דרך מספר חודשי מאסר שיכול וירוצו בעבודות שירות ועד ל-10 חודשי מאסר, לצד ענישה צופה פני עתיד ופיצוי במקרים המתאימים. אין במקרה זה נסיבות המצדיקות סטייה מהמתחם, לקולא או לחומרא.

ומכאן לנאשם.

10. הנאשם, יליד 1985, כבן 32. בעברו הורשע בשל כך שדחף את אשתו, היא המתלוננת גם בהליך זה, כשהוא בגילופין והיא נשרטה בידיה; בשל כך שנטל סכין מטבח וכיוונה לעבר בנו בן ה-3 כשגם באותו מקרה, רק בהתערבות

אדם נוסף שנכח במקום הסתיים האירוע; ובשל כך שבהזדמנות אחרת, גם בה היה הנאשם תחת השפעת אלכוהול, הוא היכה את אשתו בחגורה בידה ולאחר מכן היכה אותה בראשה וגרם לה לסימנים כחולים.

11. צודק ב"כ המאשימה כי בהליך הקודם בית המשפט הלך כברת דרך ארוכה לקראת הנאשם, ועל אף שקבע מתחם ענישה של מספר חודשי מאסר לתקופה לא מבוטלת, הוא השית עליו בסופו של יום של"צ בהיקף של 150 שעות, וזאת בשל התרשמותו מההליך הטיפולי המשמעותי שהוא עבר, ועלייתו - כך בלשון בית המשפט בגזר הדין - "על דרך המלך". בנסיבות אלו, העובדה שהנאשם שב למעשיו הקודמים מצדיקה להחמיר בעונשו, שכן במעשיו הוא גם מעל באמון שבית המשפט נתן בו. בית המשפט בהליך הקודם הקל בעונשו והחמיר בענישה עתידית, מתוך כוונה למנוע את האפשרות שהנאשם יחזור לסורו. מששב, אכן יש לראות זאת בחומרה.

12. לצד זאת, יש לזקוף לזכותו של הנאשם את הודאתו, את החרטה והבעת הצער שהביע, ואת העובדה כי הנאשם היה בהליך טיפולי גם במסגרת הליך זה לתקופה לא מבוטלת, על אף שיכול היה להימנע מכך ולבקש לגזור את עונשו במועד בו שוחרר מהמעצר לקהילה הטיפולית, נוכח מעצרו הארוך. אכן, הנאשם לא השלים את השלב השני בטיפול, ועזב את ההוסטל בו שהה מבלי להשלים את ההליך, אך יש רגליים לסברה כי החלק בו נטל הנאשם חלק, שלא היה קצר, נתן את אותותיו, שכן מאז ועד היום לא הייתה לו נפילה. בני הזוג התגרשו וגם בכך יש כדי להקטין את הסיכון להישנות המעשים. למעשה, גם רצונו של הנאשם, להותיר את המאסר על התנאי לתקופה של 8 חודשים מעל ראשו, מקום בו הוא יכול "להשתחרר" ממנו כבר עתה, מלמדת כי הנאשם עשה שינוי בדרכיו עד שהוא מוכן לקחת סיכון כה גדול. גם יש להביא את נסיבות חייו הלא פשוטות כפי שפורטו בתסקיר.

13. בשים לב לכל האמור, אני סבור כי יש לגזור את עונשו של הנאשם בסמוך למרכז המתחם ואני משית עליו שלושה חודשי מאסר.

14. באשר למאסר על תנאי, דעתי כדעת ב"כ המאשימה כי אין במקרה זה נסיבות המצדיקות את הארכת התנאי. ככלל, הארכת עונש מאסר מותנה מתמקד במצבים שבהם מוצדק לתת לנאשם הזדמנות נוספת לחזור לדרך הישר, כאשר הוא מראה סימנים המניחים יסוד לציפייה כי כך יהיה (רע"פ 7391/08 מחאג'נה נ' מדינת ישראל (פורסם בנבו, 14.09.09)). אכן כאמור, קיימת ציפייה כי הטיפול שעבר הנאשם יובילו להתמיד בדרך הישרה, אך נוכח ההזדמנות שניתנה לו בעבר, אין זה מוצדק ליתן לו הזדמנות נוספת בדמות הארכת המאסר המותנה. נוכח העובדה כי הנאשם כבר ריצה למעלה משבעה חודשים, גם אין לומר כי בנסיבות העניין תוצאת הפעלת התנאי תהיה בלתי מידתית. אכן, מבחינה מסוימת יש אינטרס ציבורי בהארכת התנאי שכן כאמור, במקרה שכזה תעמוד הרתעה משמעותית יותר כנגד הנאשם בעתיד, בעוד שהפעלת התנאי עכשיו לא תהיה משמעותית נוכח תקופת המעצר של הנאשם. ואולם בכך כשלעצמו, כמו גם ברצונו של הנאשם, אין כדי להצדיק את הארכת התנאי. אני מפעיל אפוא, את המאסר על תנאי של 8 חודשים שהושת על הנאשם במסגרת ת"פ 49991-11-10 ובת"פ 19203-11-12.

15. לצד זאת, 3 חודשי המאסר שהושתו עליו בתיק זה ירוצו בחופף למאסר המותנה, באופן שהנאשם ירצה בסך הכול 8 חודשים בניכוי ימי מעצרו, שמיום 13.07.15 עד יום 17.02.16.

הנאשם יתאם כניסתו למאסר עם ענף אבחון ומיון של שירות בתי הסוהר בטלפונים 08-9787377 או 08-9787336. ככל שלא יקבל הנאשם הנחיה אחרת, עליו להתייצב עד השעה 9:00 ביום 20.08.17 במתקן

המעצר במגרש הרוסים בירושלים עם תעודה מזהה והעתק גזר הדין.

16. כמו כן אני משית על הנאשם חמישה חודשי מאסר, אותם לא ירצה הנאשם אלא אם כן יעבור עבירת אלימות כנגד בן זוג בתקופה של שנתיים מהיום.

17. בנוסף, הנאשם ישלם פיצוי למתלוננת בסך של 2,500 ₪. הסכום יופקד בקופת בית המשפט עד ליום 20.08.17. עד לאותו מועד תעביר המאשימה את פרטי המתלוננת למזכירות בית המשפט.

זכות ערעור לבית המשפט המחוזי בירושלים בתוך 45 יום מהיום.

ניתן היום, כ"ו תמוז תשע"ז, 20 יולי 2017, במעמד המתייצבים.